

нитѣ учения на XVIII вѣкъ и стремленията на съвременния социализмъ.

Колкото се отнася до социализма въ тѣсното значение на думата, което му е присвоено по сетнѣ отъ сектаторския духъ, то не намира основи нито въ рѣчитѣ, нито въ дѣйствиата на која и да е отъ революционнитѣ партии. Неговия источникъ неможе да се припише на Якобинцитѣ, освѣнъ чрѣзъ произволни съпоставления на нѣкои цитати, въ рѣчитѣ и писанията имъ, въ които се срѣщатъ нѣкои утопически проговаряния на мнозина философи, като почнемъ отъ Платона и свършимъ се Фенелона. Никакъвъ проектъ за прѣбразования на собствеността, нито въ смисълъ на комунизмъ, нито въ смисълъ за равномерно сподѣляние не е билъ съставляванъ отъ Монтаняритѣ. Правото за наслѣдство толкова малко съмнѣние възбуждаше въ него време, щото първото му примѣнение къмъ литературната собственостъ бѣше дѣло на Конзента (законъ отъ 19 юлий 1793 год.). Революцията турна въ основата на новитѣ общественни наредби личната собственостъ. Освенъ това политическия ѝ интересъ се съгласуваше съ теоретическия ѝ въззрѣния, защото тя трѣбваше да поддържа цѣлността на корпоративнитѣ имоти, до дѣ ги прѣдаде въ частни рѣцѣ. Дантонъ поиска провъзгласяването на *вѣчната* неприкосновеностъ на собствеността, а Робеспьеръ каза по тоя случай: „Ние и безъ това знаемъ убѣжденията на Дантона; цѣлия свѣтъ знае че защитницитѣ на свободата не сѣ никога проповѣждали аграренъ законъ; това е призракъ създаденъ отъ мръсницитѣ за да плашатъ съ него глупавитѣ“. Най-сеснѣ когато емигрантскитѣ и черковни имоти станаха държавни владѣния, тогава бѣше най-сгодния случай за опитъ на која и да е социалистическа система, но и Якобинцитѣ и Мирабо както и всички други мисляха само какъ да продадѣтъ тия имоти на